

Gazeta Grudziądzka

Niech będzie pochwalony Jezus Chrystus!

W Imię Boże!

Wydanie II

Za Wiarę i Ojczyznę!

„Gazeta Grudziądzka” wychodzi 3 razy tygodniowo w 3 wydaniach: I (Pomorze), II. Wojew. centralne, kresy wsch., Małopolska i zagranica), III. (Wielkopolska i Śląsk), wraz z bezpłatnymi dodatkami „Gospodarz i Osadnik”, „Robotnik”, „Dobra Gospodyni”, „Śmiech”, „Przyjaciel Młodzieży”, „Gość Świąteczny” i inne dodatki. — Przedpłata wynosi kwartalnie wraz z odnośzeniem w dom 3,89 zł., miesięcznie 1,30 zł. przy wysłce opaskowej pod poszczególnym adresem kwart. 4,00 zł., w Wolnem Mieście Gdańsku 2,50 guldenów, zagranicę wraz z kosztami przesyłki: we Francji 20 „an-ków”, w Belgii 30 franków belg., w Holandji 2,50 guldenów hol., w Niemczech 4,00 RMk., w Szwajcarii 5 fr. szw., w Czechosłowacji 38 koron czesk., w Austrii 8 szylingów, w Danji 6 koron duńskich, w Szwecji 5 koron szwedzkich, we Włoszech 20 lirów włoskich w Ameryce i Kanadzie 1 dolar, w innych krajach równowartość 1 dolara ameryk. — Ogłoszenia drobne za słowo 20 groszy, słowa tłustym drukiem podwójnie, najmniej 2 zł., tylko za gotówkę zgóry

Na sobotę, 16-go września 1933 r.

Artykuł 108 Konstytucji a zmony, to jest kartele i strajki

Nasza Konstytucja uchwalona dnia 17 marca 1921 nadaje, podobnie jak wszystkie konstytucje na świecie z wyjątkiem bolszewickiej Rosji, swoim obywatelom prawo zmony czyli koalicji. Artykuł 108 naszej Konstytucji brzmi:

Obywatele mają prawo koalicji, zgromadzania się i zawierania stowarzyszeń i związków. Wykonanie tych praw określa ustawa.

Słowa kartel i strajk są słowami obcymi. — Kartel pochodzi od łacińskiego słowa chartella, to jest karteczka, na której napisane są nazwiska ludzi, którzy zawarli jakąś zmonę dla wspólnego wykonania celu. —

Angielskie słowo strajk (strike) oznacza niestety bitkę jaka zwykle powstawała gdy robotnicy zmówili się aby zaprzestali pracę — e fabryce. — Jak widzimy oba słowa oznaczają w rzeczywistości zmonę grupy obywateli dążących do pewnego celu. — Oba te słowa stały się także pojęciami prawnymi, bo obowiązujące u nas prawo uznaje tak samo kartele jak i strajki i nikt nie może być karany za ich tworzenie i za nawoływanie do nich.

Znany i wysoki ceniony profesor uniwersytetu warszawskiego Dr. Zygmunt Cybichowski w swojej „Encyklopedji prawa publicznego” pisze tak:

Kartele przedstawiają trwałe na określonej umowie oparte połączenie przedsiębiorstw wytwórczych lub handlowych, których celem jest podniesienie tych przedsiębiorstw przez ograniczenie współzawodnictwa przy wytworzeniu i sprzedaży pewnego rodzaju towarów lub nabywaniu pewnego rodzaju środków wytwórczości. Kartele mogą być, jak to wynika z ich określenia, kartelami sprzedaży lub kupna, w praktyce większość karteli polega na porozumieniu, dotyczącym sprzedaży.

Jeżeli zatem grupa drobnych rolników postanawia dla osiągnięcia sprawiedliwych cen swoich płodów nie sprzedawać przez określony czas, sprzedawanie płodów rolniczych, albo też kupowanie wytworów przemysłowych (nawozy sztuczne, plugi, brony itd.), to mamy zgodnie z określeniem prof. Cybichowskiego kartel rolników, który jest zupełnie prawny i nikt ani za jego tworzenie, ani za nawoływanie do wykonania tej prawnej zmony karany być nie może. Wprawdzie może ktoś zarzucić, że wyszła niedawno ustawa, która

nakazuje zgłosić zmonę kartelową w ciągu dwu tygodni, ale ustawa ta nakazuje ten obowiązek kartelom przemysłowym, handlowym, a nie nie mówi o kartelach rolniczych.

Tak zwany strajk targowy rolników jest zatem, jak widzimy, niczem innym jak wykonaniem kartelu chłopskiego, nad którym „Gazeta Grudziądzka” przeprowadziła już poważną dyskusję publiczną.

Zmona rolników, dotycząca zaprzestania sprzedawania płodów rolniczych nazywa się, aczkolwiek niesłusznie, także strajkiem rolniczym, więc musimy się zastanowić

także nad tem, czy wolno strajkować i namawiać do strajku.

Otóż prawo robotników do strajku czyli zaprzestanie pracy opiera się również na artykule 108 Konstytucji i wprawdzie niema ustawy polskiej omawiającej sprawy strajków, ale są dawne ustawy państw zaborezych, a to ustawa przemysłowa austriacka i ustawa przemysłowa pruska, które wyraźnie zezwalają na strajki, a ponadto doskonale wiemy, że na terenie całej Polski rok rocznie odbywają się strajki robotnicze, cała prasa o nich pisze, gazety do tych strajków zupełnie swobodnie na-

wołują, strajki się odbywają nieraz długotrwałe i nikomu nie przychodzi nawet na myśl, aby nawoływanie do strajku miało stanowić zbrodnię lub przestępstwo.

A czy kartel rolników, względnie strajk jest moralnie dozwolony?

Nawet robak nadeptany przez brutalną stopę broni swego istnienia, więc taksamo rolnicy zagrożeni przez wyzysk i nędzę mają pełne prawo do obrony swego prawa do dobrobytu gospodarczego i kulturalnego, a Ojciec św. Pius XI już kilkakrotnie wzywał społeczeństwo do sprawiedliwego podziału dóbr i dochodu społecznego, bo nie jest zgodne z chrześcijaństwem to, że jeden gromadzi olbrzymie bogactwa, a drugi cierpi skrajną nędzę.

Ks. P a n a ś.

Obrady Rady Naczelnej Stronnictwa Ludowego

W dniach 9 i 10 września obradowała w Warszawie Rada Naczelna Stronnictwa Ludowego. Z nielicznymi bardzo wyjątkami przybyli na obrady wszyscy prawie członkowie Rady Naczelnej. Nieobecni m. in. byli na obradach członkowie rady: b. poseł Mochniej, b. poseł Pluta, oraz Celejewski i Pałatka, którzy za sprawę ludową przebywają obecnie w więzieniu.

Posiedzenie Rady zagał prezes Witos. Wskazał on w swem zgałeniu na cel i powody zwołania, na warunki w jakich znajduje się Państwo i chłop w Polsce — podkreślając żywiołowy rozrost organizacji — oraz hart ducha — odwagę i ofiarność członków, zaczął wreszcie o wypadki w Małopolsce środkowej i powiecie stopnickim i innych.

Po odczytaniu nazwisk ofiar — strasznych wypadków w Małopolsce a ostatnio w stopnickim, pamięć ich uczczono przez powstanie.

Po wyborze komisji-matki, komisji statutowej i komisji redakcyjno-wnioskowej przystąpiono do wykonania porządku dziennego.

Sprawozdanie z działalności Naczelnego Komitetu Wykonawczego zdał jego prezes p. dr. Wrona. — Sprawozdanie Klubu Parlamentarnego, p. prezes Róg, zaś sprawozdanie komisji rewizyjnej p. mec Grabik.

Następnie referat polityczny, — którego streszczenie podamy osobno wygłosił p. prezes Witos.

Referat gospodarczy wygłosił prezes Kongresu, poseł Malinowski. Dyskusja nad referatami późno w noc została przerwana do dnia następnego.

W niedzielę dnia 10 bm. o godzinie 10-ej rano wznowiono dyskusję nad referatami, przyczem w

czasie dyskusji zgłoszono cały szereg wniosków i rezolucyj, które po opracowaniu przez komisję zostały jednomyślnie uchwalone.

Rezolucyj politycznych nie możemy niestety powtórzyć z wiadomych przyczyn — powieny tylko, że wskazują one na niewłaściwości, które w kraju mają miejsce i żądają rozwiązania Sejmu i Senatu. — Rząd, oparty o wolną wolę społeczeństwa, szanujący prawo — gojący rany społeczeństwa, umożliwiający zgodną współpracę narodu — oto droga wytyczna rezolucyj politycznych.

W czasie dyskusji omawiano również sprawę niesłychanego projektu sanacyjnego zmiany Konstytucji, o którym mówił pułk. Sławek.

Rada Naczelna wezwała Klub

parlamentarny do bezwzględnej tonieciwstawienia się tym projektom.

Ze zrozumiałych powodów niektórych rezolucyj uchwalonych na Radzie Naczelnej połać nie możemy, inne zaś rezolucje podamy w następnym numerach.

Postanowiono wreszcie założyć czarną księgę zdrajców i rozpocząć ich piętnowanie. Założono również „Fundusz Zapomogowy” im. Jana Dąbskiego dla wdów i sierót, oraz niesienia pomocy tym, którzy w walce o wolność chłopów i lepsze jutro wsi, zostali pozbawieni możliwości zarobkowania.

Rada Naczelna wypowiedziała się również przeciw przechodzeniu ziemi do rąk żydowskich.

Cały szereg rezolucyj został przekazany Nacz. Kom. Wykon. do załatwienia.

Władze Naczelne Stronnictwa Ludowego.

Przy wyborach Prezydium Rady Naczelnej, powołano na prezesa W. Witos, na wiceprezesów Dr. Putka i Walerona, na sekretarzy p. Langiera, Banaczyka i Paca.

Do Naczelnego Komitetu Wyk. zostali wybrani pp. Bagiński, Brodacki, Czernicki, Kiernik, Krysa, Mikołajczyk, Nosek Jan, Smoła, Rataj, Waleron, Woźnicki i Wrona; a jako zastępcy: Araszkiewicz Stan., Dobroch Wład., Fijałkowski Wład., dr. Graliński Zygmunt, Gruszka Brunon, Mazarek Kazimierz.

Po kilku silnych, poważnych i zdecydowanych słowach prezesa Witos — reasumujących dwudniowy wynik obrad i wzywających do realizowania i wytrwania na drodze codopiero wytyczonej — zostało posiedzenie późno wieczór zakończone.

SERCE KRÓLA JANA SOBIESKIEGO.

Sarkofag w kościele Kapucynów w Warszawie, zawierający serce króla Jana Sobieskiego. Popiersie dłuta Kaufmana, miecz i korona wykonane przez Gregoire'a.

Obchody wiedeńskie

W 250 rocznicę zwycięstwa oręża polskiego

Wiedeń obchodził w wtorek, 12. bm. uroczystość 250-lecia odsieczy Wiednia.

Całe miasto było udekorowane chorągwami. Na mocy rozporządzenia rządu dzień 12 września uznano za święto państwowe.

Dzienniki zamieściły artykuły na temat wypadków historycznych z przed 250 laty.

W ramach ogólnopolskiego obchodu odbyła się na Kahlenbergu uroczystość polska, w której wzięło udział blisko 20.000 osób. Kościół św. Józefa i przyległe budynki ozdobione były flagami narodowymi polskimi i austriackimi. Na uroczystość przybyli prezydent republiki Miklas, legat papieski Lafontaine, kanclerz Dollfus, członkowie rządu, kardynałowie i inni dostojnicy kościoła, członkowie korpusu dyplomatycznego, generalicja itd.

Ze strony Polski wzięli udział przedstawiciele rządu polskiego: arcybiskup i biskupi polscy, habiacy w Wiedniu, członkowie poselstwa R. P. i konsulatu, przedstawiciele zrzeczeń polskich w Wiedniu, tutejsi liczni goście, przybyli z Polski. W chwili przybycia prezydenta Miklasa i kanclerza Dollfusa, orkiestra odegrała hymn austriacki, a w chwili pojawienia się polskiej delegacji wojskowej hymn polski.

Przed rozpoczęciem Mszy św. kanclerz Dollfus imieniem rządu austriackiego złożył wieniec laurowy w kaplicy króla Jana III Sobieskiego. Mszę św. celebrował kardynał Prymas Polski Hlond. Po nabożeństwie uroczyste kazanie w języku polskim i niemieckim wygłosił biskup wiedeński Jan Sobieski jako nieustraszonego i znakomitego króla, który uratował Wiedeń i Europę od zagłady. Po Mszy św. legat papieski Lafontaine udzielił zebranym błogosławieństwa apostolskiego. Pod koniec uroczystości zaintonowano „Boże coś Polskę“.

Po tym obchodzie rozpoczęła się na Placu Bohaterów austriacka uroczystość odsieczy Wiednia,

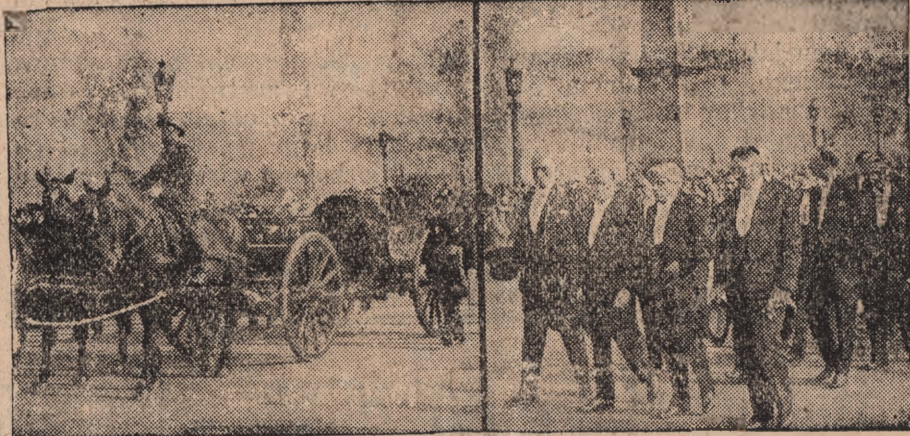

LORD GREY

Jeden z najwybitniejszych angielskich mężów stanu lord Grey zmarł 7 września przeżywszy 71 lat. Grey był ministrem Spraw Zagranicznych od roku 1905 i jemu przypadło w udziale kierowanie polityką zagraniczną w okresie wybuchu wojny.

w asyście wojska austriackiego. Uroczystą chwilą był wjazd legata papieskiego, który zjawił się w wielkiej asyście duchowieństwa i zasiadł na tronie obok ołtarza. Na przeciw niego usiadł kardynał Verdier, kardynał Seregi i kardynał Verdier. Obok tronu legata polskiego zasiadł prezydent Miklas, na lewo od niego kanclerz Dollfus z członkami rządu i korpusem dyplomatycznym. Wśród korpusu dyplomatycznego zajęła również miejsce liczna delegacja turecka.

Mszę św. celebrował w wielkiej asyście kardynał Innitzer. Po kazaniu kardynała Innitzera wygłosił przemówienie prezydent Miklas a następnie kanclerz Dollfus, po czym u stóp pomnika księcia Eugenjusza ułożony został wieniec laurowy z wstęgami o barwach austriackich. Uroczystość państwowa zakończyła się defiladą wojskową.

DO CZYNIU uroczystego pogrzebu ministra marynarki Leynnes'a. Za karawanem kroczą członkowie rządu. W pierwszym rzędzie, od lewej: Penancier, Daladier, Paul Boncour, Lamoureux. Za tym ostatnim minister Bonnet.

Warszawskie plotki

Elita bawi w Zaleszczykach — Wzór miłości rodzinnej

Warszawa, która bardzo lubi plotki ma ich teraz bardzo dużą ilość. — „Wtajemniczeni“ opowiadają, że nowy projekt Konstytucji będzie forsowany wszelkimi środkami ponieważ pochodzi od samego Marszałka Piłsudskiego. — Wtajemniczeni wyższego stopnia powiadają, że czołgo proponowanej przez pułkownika Sławka „elity“ wyjechało już do „ciepłych krajów“ aby w Zaleszczykach powziąć ostateczne postanowienia dotyczące wprowadzenia w życie nowej warstwy szlacheckiej.

Drugą sprawą, którą Warszawa bardzo się przejmuje jest miłość braterska, która w ostatnich

czasach niezmiernie wzrosła. — Od ust do ust przebiegają nazwiska bardzo czułych dla siebie braci, którzy ze sobą kolegują na stanowiskach ministrów, wiceministrów, dyrektorów banków państwowych.

Są to następujące pary braci: dwaj Jędrzejewicze, dwaj Piłsudscy, dwaj Pierawcy, dwaj Starzyńscy, dwaj Górecy. — Szkoda, że pułkownik Prystor, pułk. Sławek nie mają braci, bo mielibyśmy cały komplet kochających się braci, do których dołącza się także poważna ilość szwagrów, którzy noszą wprawdzie inne nazwiska ale nie mniej należą do gorąco kochającej się rodziny.

Katastrofa polskiego samolotu

w locie o zdobycie rekordu

W sobotę z lotniska na Okęciu wystartowali do lotu w kierunku Moskwy dyrektor departamentu lotnictwa cywilnego w min. komunikacji p. Filipowicz oraz kpt. Lewoniewski na samolocie „RZL. — 19“.

Podjęty lot pplk. Filipowicza i kpt. Lewoniewskiego ma na celu pobicie rekordu międzynarodowego lotu w linii prostej bez lądowania dla samolotów turystycznych pierwszej kategorii.

Tegoż samego dnia o godz. 3-ej po poł. samolot polski przeleciał

nad granicą polsko-sowiecką, a o godz. 7 wieczór nad Moskwą, lecąc w dalszym ciągu w kierunku Uralu. — Według ostatnio nadeszłych wiadomości, lotników polskich z niewiadomych dotychczas powodów spotkała katastrofa o godz. 8 rano następnego dnia po wystartowaniu. Samolot został rozbity. Kpt. Lewoniewski ranny. Płk. Filipowicz, który wyskoczył z samolotu przy użyciu spadochronu, ocalał. Natychmiast po katastrofie władze sowieckie wysłały na miejsce wypadku pomoc lekarską i techni-

Dowód wielkiej łaski... dla rolnictwa, ale spekulanci grasują nadal

Kartele przemysłowe już od siedmiu lat stanowią potęgę, która śmiało dyktuje swoje ceny, swoje olbrzymie zarobki, swoje warunki pod jakimi współpracuje z B.B. czy też z rządem.

Do dnia dzisiejszego jednak nie wyznaczono komisji do walki z lichwą przemysłową, do oznaczenia cen towarów przemysłowych i monopolowych według kosztów produkcji. Istniała natomiast od 7 lat komisja do walki z „lichwą rolników“. — Komisarze brali niezłe pobory i nie bardzo potrzebowali

się trudzić z obniżką cen rolniczych, bo wyręczała ich egzekutory zajmując i sprzedając za bezcen płody rolnicze.

Nareszcie jednak zrozumiano cały nonsens tej komisji a prasa BB doniosła, że

Wobec dalszego obniżenia się cen płodów rolnych oraz artykułów hodowlanych, p. minister spraw wewnętrznych zawiesił aż do odwołania czynności komisji do wyznaczania cen.

Kształtowanie się cen artykułów powszechnego użytku pozostawione zostało całkowicie wolnej konkurencji.

Stan posiadania „Elity“ nie zmniejszył się jednak, bo komisja została tylko zawieszona, a komisarze nadal pobierają swoje pensje, a w każdym razie będą „likwidować“ swoje czynności, jeszcze dobrych parę miesięcy, natomiast rozpiętość pomiędzy ceną żyta, a ceną chleba rośnie nadal.

„Robotnik“ pisze:

Jak wiadomo wszystkim, przeciętna cena, po której handlarze zabierają rolnikom żyto po targach krajowych, wynosi dziś 8 złotych. Z początku płacono chłopom po 12 zł. za korzec, obecnie po 10, 8 a nawet w wielu okolicach i po 6 złotych. Zapytujemy — na jakiej podstawie cena tego samego żyta notowana jest przez giełdy aż na... 14 złotych? Kom... ta fikcja fałszerz... która przy katastrofalnie niskiej cenie zboża na wsi, srubuje ją dla konsumpcji?! Tylko — dla zgrai spekulantów!..

czną. Kpt. Lewoniewski zmarł na skutek odniesionych obrażeń. Dziś o godzinie 16 według czasu europejskiego uda się na miejsce katastrofy specjalnym samolotem sekretarz poselstwa polskiego w Moskwie p. St. Zabiello.

15 wyroków śmierci na spiskowców Komunistycznych

Z Szumli (Bułgaria) donoszą, że tamtejszy sąd wojskowy wydał wyrok w ciągnącej się od kilku tygodni sprawie spisku komunistycznego, w którym zamieszany był szereg wyższych oficerów miejscowego garnizonu. 16 oskarżonych skazanych zostało na śmierć. Kilka innych podobnych procesów znajduje się w toku w innych miastach Bułgarii.

Śmierć 8 osób w katastrofie samolotowej

We wtorek rano wydarzyła się niedaleko Lublany w Jugosławii straszna katastrofa lotnicza. Z niewyjaśnionych dotychczas przyczyn samolot komunikacyjny czwartej dopiero przed 14 dniami nowej linii lotniczej Lublana — Suszak najechał na mur lublańskiego szpitala dla obłąkanych i doszczętnie się zdruzgotał.

Wszystkie osoby, jadące samolotem, mianowicie dwóch pilotów i 6 pasażerów, poniosły śmierć na miejscu. Wśród zabitych znajduje się znany jugosłowiański wielki przemysłowiec Kosler i kupiec niemiecki z Norymburgi König.

Bandyci w mundurach policjantów

Zuchwały zamach bandycki w Warszawie

W nocy z soboty na niedzielę dokonano zuchwałego zamachu na kasy pancerne stacji towarowej Warszawa Główna przy ul. Towarowej Nr. 1. Napadu dokonało trzech bandytów, z których dwu przebrało się w mundury policyjne, trzeci zaś w uniform kolejarza.

Po rozpruciu dwu kas pancernych kasiarze bandyci zrabowali około 40.000 zł. gotówką.

Na noc dyżurował tam zazwyczaj wartownik, uzbrojony w karabin i rewolwer. W nocy z soboty na niedzielę od godz. 4-tej do godz. 8-mej następnego dnia rano pełnił dyżur wartownik 38-letni Franciszek Jan Karolak. Wartownik ten padł ofiarą zuchwałych bandytów.

Wypadek ujawniono dopiero w niedzielę około godz. 9-tej rano, gdy Karolaka przyszedł zmienić woźny Gajewski. Woźny nie mogąc dostać się do pokoju i nie mając odpowiedzi od Karolaka, zaniepokojony powiadomił o tem kasjera-taksatora p. Stanisława Zajączkowskiego. Gdy wszelkie dobijanie się do pokoju kasowego nie odniosły skutku Zajączkowski zawezwał pomocy policyjnej. Delegowany z komisariatu przybył st. przodownik Mackiewicz oraz posterunkowy Ignaczak, którzy przy pomocy personelu kolejowego wyważyli drzwi.

Już na pierwszy rzut oka stwierdzono gospodarke kasiarzy. W trzecim pokoju w kącie wśród rozsypanego bilonu z woreczków znaleziono skrępowanego i zakneblowanego Karolaka. Był nieprzytomny. O napadzie na wartownika i rozpruciu kas na stacji powiadomiono niezwłocznie Urząd śledczy.

Tymczasem wezwany lekarz Pogotowia stwierdził, iż Karolaka najwidoczniej po obezwładnieniu uspięto przy pomocy jakiegoś narkotyku. W stanie nieprzytomnym przewieziono go do szpitala Dz. Jezus, gdzie po odpowiednich zabiegach zdolano przywrócić go do przytomności. Jak wynika z oględzin miejsca przestępstwa bandyci dostali się przez boczne drzwi od torów kolejowych, gdzie po obezwładnieniu wartownika rozpruli dwie kasy, zrabowali pieniądze i tą samą drogą przez nikogo nie spostrzeżeni wydostali się wraz z łupem.

W pierwszym pokoju znaleziono dwie czapki policyjne, pasy z bagnietami oraz futerały od rewolwerów. Rozprucia kas dokonali specjaliści fachowcy, którzy pracowali w gumowych rękawiczkach, nie pozostawiając odcisków palców.

Około godz. 3-ej popołudniu stan zdrowia wartownika Karolaka polepszył się do tego stopnia, iż lekarze zezwolili na zbadanie go. Karolak opowiada, iż około godz. 10-tej wieczorem do bocznych drzwi wychodzących na tory kolejowe ktoś zastukał. Karolak otworzył okienko w drzwiach t. zw. judasza i w słabym świetle nielicznych latarni zobaczył jakiegoś policjanta, który oświadczył, iż w bardzo pilnej sprawie prosi o otwarcie drzwi. Karolak zapomniawszy o zakazie wpuszczania kogokolwiek do pokojów kasowych wpuszczał rzekomego policjanta. Nim się zorientował do pokoju wszedł drugi policjant i jakiś mężczyzna w uniformie kolejarza. Przybyli zamknęli szybko za sobą drzwi, a jeden z nich przyskoczył do wartow-

nika i przyłożył mu rewolwer do skroni.

W ciągu kilku minut obezwładniono go, skrępowano i zakneblowano. Kasiarze przenieśli następnie wartownika do ostatniego pokoju i grożąc śmiercią zażądali, by

wskazał, w której kasie ulokowana jest gotówka. Karolak nie wiedział. Rabusie zakneblowali mu usta ponownie i położyli na nos jakąś szmatkę pod którego działaniem wartownik szybko stracił przytomność.

W pierwszą rocznicę śmierci śp. Żwirki i Wigury

W miejscowości Cierlicko Dolne w Czechosłowacji w miejscu, gdzie w dn. 10 września roku zeszłego zginęli śmiercią lotników, nasi dwaj bohaterowie powietrza ś. p. por. lotnik Żwirki i inżynier Wigura, odbyły się w niedzielę dnia 10 września br. wspaniałe uroczystości żałobne ku czci poległych bohaterów, w których wzięło udział ponad 30.000 osób. Uroczystości te przerodziły się w potężną manifestację o charakterze narodowym.

W uroczystościach tych brała u-

dział reprezentacja rządu i wojska polskiego, rodziny poległych bohaterów, przedstawiciele armii czechosłowackiej itd.

Uroczystości zakończyły się o godz. 2 popołudniu. Całe miasto Cieszyn tonęło w powodzi flag. Również wejście do Czeskiego Cieszyna było udekorowane flagami.

Należy podkreślić olbrzymi udział w uroczystościach wszystkich zrzeszeń polskich, jakie istnieją na terenie Śląska. Wieńców złożono ponad 120.

Sucha zaprawa nasienna

Uspulun

SKUTECZNE; PEWNE DZIAŁANIE.
ZWIĘKSZENIE PŁONÓW.
DUŻA OSZCZĘDNOŚĆ DZIĘKI ZNIŻCE CENY.

WYRÓB KRAJOWY.

Kompromitacja

„Robotnik“ w nr. 324 przynosi następującą wiadomość:

W pierwszych dniach lipca w Gdańsku odbyli w Warszawie pp. prezydent hitlerowskiemu Senatowi w Gdańsku Rauschning i jego zastępca Greiser.

Dwaj ci hitlerowcy byli ostentacyjnie przyjmowani przez władze polskie. Przed hotelem Europejskim wystawiono posterunek wojskowy, a p. Prezydent Rzeczypospolitej przyjął p. Rauschninga i Greisera na urzędowej audjencji.

Tymczasem tego ostatniego — t. j. Greisera, łobuza, opryszka i kanalie, należało nietylko nie wpuszczać na Zamek, lecz spuścić ze wszystkich schodów, gdyby miał odwagę sam tam się zjawić.

Ten to bowiem Greiser siedział jako złośliwy dłużnik w więzieniu za to, że nabrał szereg firm w

Gdańsku na mniej lub więcej grubszą szmatkę. Wypuszczono go dopiero po złożeniu ostentacyjnej przysięgi, iż nie posiada. Taką przysięgą w prawodawstwie niemieckim nazywa się „Offenbarungseid“.

Ten to Greiser, którego z takimi honorami przyjmowano w Warszawie, pisał dnia 15 lipca 1932 r. w swoim organie „Vorposten“:

„Die Polen scheinen als Kulturvolk vierter Klasse reichlich an Gestank gewöhnt zu sein.“ („Polacy jako naród pod względem kulturalnym czwartej klasy są przyzwyczajeni do smrodu“).

Tego łobuza i opryszka hitlerowskiego przyjmowano w Warszawie ze wszystkimi honorami, należnymi przedstawicielowi za przyjaźnionego mocarstwa!

Notowania giełdowe ziemiopłodów

z dnia 14-go września 1933 r. — Płacono złotych za 100 kg:

	Warszawa	Poznań	Lwów	Bydgoszcz
Pszenica	21,00—22,00	19,50—20,00	20,25—20,75	20,50—21,00
Żyto	14,25—14,75	14,50—14,75	15,50—16,00	14,50—14,75
Jęczmień	14,50—15,00	14,00—14,50	13,00—13,25	13,75—14,00
Jęczmieńbrow.	—	16,00—17,00	—	15,00—16,00
Owies	13,50—14,00	12,75—13,00	12,00—12,50	13,25—13,50
Mąka pszen. 65%	37,00—40,00	33,00—35,00	36,00—38,00	33,00—35,00
Mąka żytnia 65%	25,00—27,00	22,00—22,75	25,50—26,00	21,00—21,50
Otreby pszenne	9,50—10,00	9,50—10,00	7,00—8,00	8,75—9,25
Otreby żytnie	7,50—8,00	8,50—9,00	6,25—6,50	8,00—8,50
Rzepak	7,00—39,00	34,00—25,00	34,00—35,00	31,00—33,00
Groch polny	22,00—24,00	—	—	—
Kuchy rzepak.	13,00—13,50	17,00—18,00	—	—
Kuchy lniane	16,50—17,00	1,70—1,90	—	2,25—2,50
Ziemniaki jad.	—	—	—	—
Gryka	18,00—19,00	—	—	—
Proso	19,90—20,00	—	—	—
Słoma luźna	—	1,25—1,50	—	—
Słoma prasowana	—	1,75—2,00	—	—
Siano luźne	—	4,74—5,25	—	—
Siano prasowane	—	5,25—5,75	—	—

Ceny żyta zagranicą:

Berlin 32,20; Praga 20,50; Hamburg (żyto amerykańskie bez cła) 11,88

Wartość dolara: 6,20. — Wartość gramu złota: 5,92.

Ceny bydła podają gazety tylko raz w tygodniu. Notowania te podajemy na stronie przedostatniej w numerze sobotnim gazety.

Anarchia na Kubie

Sytuacja na Kubie staje się coraz bardziej naprężona. Amerykańskie nastroje w opinii publicznej biorą górę. Liga antyimperialistyczna (przeciwamerykańska) odbyła ostatnio w parku Centralnym wielki wiec przeciwko mieszanemu się Ameryki. Uchwalono rezolucje, protestujące przeciwko wysłaniu amerykańskich okrętów wojennych na wody kubańskie. Przebieg wiecu był bardzo burzliwy. Jednocześnie odbył się wiec komunistyczny, na którym uchwalono rezolucje przeciwko imperjalizmowi amerykańskiemu i przeciwko nowoobranemu prezydentowi Kuby, prof. San Martini. 300 oficerów schroniło się do Hotelu Narodowego, który należy do rządu amerykańskiego. Nad budynkiem powiewa flaga Stanów Zjednoczonych. Oficerowie są uzbrojeni i posiadają nawet karabiny maszynowe. Zapowiedzieli oni ostrą walkę z juntą rewolucyjną i nowym prezydentem.

W Niemczech spłonęło całe miasto

W mieście Oeschelbrunn w Niemczech wybuchł pożar, który z błyskawiczną szybkością rozszerzał się na coraz to inne budynki.

Podczas akcji ratunkowej używano kilkakrotnie materiałów wybuchowych dla zlikwidowania szalejącego żywiołu.

Wreszcie dzięki nadludzkiemu wprost wysiłkom straży pożarnej, ogień zlokalizowano. Pożar spłonęło około 203 zabudowań, w tem 83 domy mieszkalne. Szkody wynoszą ponad 1 milj. marek.

Pożar powstał prawdopodobnie wskutek nieostrożnego obchodzenia się z ogniem. Właścicielkę stodoły, w której wybuchł ogień, oraz jej syna — aresztowano.

Ex-miljoner wygrał 40 000 dolarów

W czasie ostatniego ciągnięcia dolarówki, główna wygrana 40 tysięcy dolarów padła na dolarówkę będącą w posiadaniu mieszkańca Warszawy, byłego bogacza, a dziś człowieka znajdującego się w wyjątkowo ciężkim położeniu. Bogacz był do tego stopnia zrujnowany, że z posiadanych 20 dolarówek 19 sprzedał, a dwudziestą pozostawił jedynie dlatego, że była ona upominkiem od dzieci. Na tę dolarówkę właśnie padła wygrana w wysokości 40 tysięcy dolarów.

Zwiększenie kar

za radjopajęczarstwo

Zuowelizowana ustawa o pocztach, telegrafii i telefonii, która weszła w życie z dniem 1 sierpnia, przewiduje obostrożenie kar za radjopajęczarstwo.

Utrzymujący bez zezwolenia odbiorniki radjowe poza karą grzywny do 3.000 złotych oraz aresztu do 3 miesięcy i narażenie się na ewentualną konfiskatę odbiornika, dodatkowo będzie obowiązany do uiszczenia na rzecz Zarządu Poczтового odszkodowania w wysokości sześciokrotnej miesięcznej opłaty radjofonicznej t. j. 18 złotych.

Szpiedzy wielkiej wojny

Autentyczne przygody w tajnej służbie wywiadowczej armji Koalicyjnej

6

Napisane przez Edwina T. Woodhall'a, b. członka angielskiej centrali tajnej służby wywiadowczej i sławnego detektywa przybocznego Księcia Walji w czasie wielkiej wojny

Patrolowałem właśnie na skrzyżowaniu dróg w pobliżu wioski Fleurbaix, gdyż doniesiono nam, iż gdzieś w pobliżu ukrywać się ma jakiś podejrzany dezertor. Kilka nocy z rzędu — nocy ciągnących się leniwie, stałem na posterunku. Niczego podejrzanego nie zauważyłem. Drugiego wieczoru podpadła mi tylko jakaś stara wieśniaczka, mruczająca coś po flamandzku do siebie. Szła, niosąc na rękę kosz, widocznie pełen.

Przypomniało mi się, iż widziałem ją również dnia poprzedniego idącą tą samą drogą.

Nie zwracałem na nią większej uwagi. Widocznie miała gdzieś we wsi coś do załatwienia.

Jednak, gdy i trzeciego wieczoru ujrzałem ją również o tej samej porze, wzbudziło się we mnie podejrzenie. Przyglądałem jej się uważnie, ale jeszcze nie wpadło mi na myśl by ją śledzić. Ciekawy tylko byłem, czy i dnia następnego pójdzie pełnić swą tajemniczą misję.

Szła o tej samej porze, tą samą drogą. Teraz byłem już zdecydowany. Postanowiłem pójść za nią. Pewien sierżant szkocki i dwóch żołnierzy, miało mi być przytem pomocnych.

W zniszczonym kościele

Celem wędrowki owej kobiety zdawał się być zburzony kościół na skraju wsi położony. Tak też było. Tam, do wiejskiego, szła codziennie wieczorem niosąc coś w koszyku. Szedłem za nią w pewnej odległości starając się iść jaknajostrożniej by nie zwrócić na siebie jej uwagi.

Musiała być widocznie głucha, gdyż mimo, iż w pewnym momencie znalazłem się tuż przy niej, nawet się nie odwróciła.

Szła, kierując się wprost do

Charakterystyczna fotografia francuskiego szpiega, zastrzelonego za zdradę. — Napis na słupku nad głową: „Szpieg — zdrajca swego kraju.“

drzwi wiodących na wieżę. Weszła na schody i poczęła się wspinać na górę. Jak cień sunęłem za nią, krok w krok aż na sam szczyt.

To com nagle ujrzał, przeszło moje oczekiwania.

W nawpół zniszczonej wieży kościelnej miał swą kwaterę oficer brytyjski.

Oczom własnym uwierzyć nie mogłem. W chwili, kiedy starowina

Opolgi w czasie akcji bojowej.

wyciągała z kosza zapasy żywności by je wręczyć tajemniczemu mieszkańcowi wieży kościelnej, z wyciągniętym rewolwerem stanęłem wprost naprzeciw niego.

Było to trochę ryzykowne z mej strony, gdyż mógł to być naprawdę oficer angielski, ale cóż, lepiej popełnić jakieś głupstwo, niż dać niebezpiecznemu szpiegowi możliwość ucieczki. Wojna jest wojna.

— Czyś pan zwarjował? — krzyknął z wściekłością, ujrawszy mnie z rewolwerem wymierzonym w jego stronę.

Instynktownie jednak wyczułem, iż jest to tylko chęć zbicia mnie z tropu.

— Przepraszam — odpowiedział

W dobrej wierze

Wieśniaczka owa, która mu codziennie wieczorem jedzenie nosiła, działała w najlepszej wierze. Była ona przekonana, iż szpieg ów to naprawdę oficer angielski, i że zaopatrując go w żywność, przysłuży się swej ojczyźnie.

Szpieg ów był przed wojną kierownikiem jednego z najelegantszych hoteli Londynu. Na dwa tygodnie przed wybuchem wojny wrócił do Niemiec.

W dniu następnym po przychwyceniu go przezemnie został on od-

stawiony do kwatery głównej. Co się dalej z nim stało nie wiem. Ostatni raz widziałem go, gdy w otoczeniu dwóch oficerów sztabowych odwożono go gdzieś do nieznanego celu.

Gdy wóz na którym go transportowano minał, mrugnął ku mnie swymi niebieskimi oczyma. Zasałutowałem mu — był to dzielny człowiek — ale już poprzednio powiedziałem sobie: — wojna jest wojna, a on był szpiegiem niemieckim, a ja w służbie armji koalicyjnej.

— Zupełnie słusznie, — rzekł, — czego pan sobie życzy?

Te słowa odrazu wzmocniły me podejrzenia. Nic jednak nie odpowiedziałem, lecz zacząłem badać jego papiery. Na pozór wydawały się być w porządku. Wystawione były

Opolgi w czasie akcji bojowej.

na nazwisko porucznika Y. przydzielonego do pewnej baterji.

Sierżant i dwóch towarzyszących mi ludzi oczekiwali na dole. Zawolałem ich na górę. Prosiłem Sierżanta, by postąpił jedynego ze swych ludzi do wymienionej baterji.

Oficer widząc, iż to nie żarty, wzruszył ramionami i uśmiechając się ironicznie rzekł:

— No tak, miał pan prawdziwe szczęście. Sześć godzin później, a byłbym już daleko poza frontem.

Stwierdziłem, iż dziesięć dni z rzędu szpieg ów siedział w owej wieży, będąc w stałym kontakcie z nieprzyjacielem. Rozporządzał on telefonem polowym pozostawionym widocznie jeszcze przez Niemców.

stawiony do kwatery głównej. Co się dalej z nim stało nie wiem. Ostatni raz widziałem go, gdy w otoczeniu dwóch oficerów sztabowych odwożono go gdzieś do nieznanego celu.

Gdy wóz na którym go transportowano minał, mrugnął ku mnie swymi niebieskimi oczyma. Zasałutowałem mu — był to dzielny człowiek — ale już poprzednio powiedziałem sobie: — wojna jest wojna, a on był szpiegiem niemieckim, a ja w służbie armji koalicyjnej.

Szpieg z blizną na twarzy

W pierwszych dniach wiosny 1916 r. w czasie bitwy nad Sommą, miałem możliwość spotkania się może z największym bohaterstwem nieprzyjacielskiego szpiega. Działo się to w pobliżu historycznej wioski Villers Bretonneux o kilka mil od Amiens odległej. Przydzielony byłem wówczas do służby frontowej w III. korpusie. Wysłano nas wtenczas z Flandrii do połączenia się z

ty'na armją, gdy postanowiono rozpoczęcie ofensywy. Ścisła tajemnica tego zarządzenia stała się nakażem dnia. Główna kwatera tylnej armji kładła na to specjalny nacisk.

Mimo jednak wszelkich środków ostrożności stwierdziliśmy, iż pewne informacje w jakiś tajemniczy sposób dostają się do wiadomości niemieckiej.

W pobliżu naszej głównej kwatery o jakieś 4 lub 5 mil oddalone, leżało ważne miasto Amiens.

Nadzorowanie dróg i linii kolejowych było niezwykle ostre. Każde poruszenie się osób cywilnych na tym odcinku się znajdujących musiało nam być dokładnie wiadome.

Na prawo od wojsk brytyjskich pozostających pod wodzą Allenby'iego, Gougha i Rawlusera, znajdowały się 6 i 10 armja francuska, które sztab armji brytyjskiej ostrzegał, iż jakiś niezwykle zuchwały szpieg znajdować się musi pomiędzy linjami przy robocie.

Jeszcze dnia poprzedniego wydarzyła się olbrzymia eksplozja amunicji, w czasie której wiele osób śmierć poniosło.

Nie mogło być inaczej jak tylko iż jakaś zbrodnicza ręka składy te w powietrze wysadziła. Zbrodniczej tej akcji dokonać miał rzekomo jakiś szpieg przebrany w mundur francuskiego oficera artylerji.

W toku śledztwa ustalono, iż ma to być człowiek jakieś 5 stóp i 10 cali wysoki, o dużej bliznie na lewym policzku ciągnącej się od oka aż do ust. Nikt go przedtem nie podejrzewał. Jego wymowa francuska była bez zarzutu.

W jakiś tydzień po otrzymaniu tej informacji wydarzyła się gwałtowna eksplozja na linii kolejowej pod Menicourt. Szczęśliwym zbiegiem okoliczności, silny oddział wojska, który tamtędy miał przejeżdżać, spóźnił się o jakieś pół godziny. Gdyby nie to, doszłoby tylko do straszliwej katastrofy.

Dochodzenia wykazały, iż jakaś zbrodnicza ręka podłożyła na torze bombę zegarowa.

Kilka dni później, zostało jedno z największych naszych dział starannie ukryte przez nieprzyjaciela wysledzone i stale ostrzeliwane.

Nie ulegało najmniejszej wątpliwości, iż ma się tu do czynienia z jakimś niezwykle zuchwałym i odważnym szpiegiem, który może nam wyrządzić nieobliczalne szkody, o ile niezostanie jaknajrychlej wysledzony. Przecież już więcej niż 30 osób poniosło śmierć wskutek jego działalności.

Po tygodniu otrzymaliśmy znów wiadomość, iż jakiś olbrzymiego wzrostu oficer w mundurze angielskiego majora, o dużej bliznie na twarzy, zwiedził kawiarnie i hotele w Amiens. Dochodzenia wykazały, iż rozmawiał on z wielu naszymi żołnierzami, którzy nie podejrzewając w nim szpiega, opowiadali mu o różnych rzeczach udzielając mu nieświadomie cennych informacji.

Zarówno Francuzi jak i my przeszukaliśmy całe miasto, ale bezskutecznie.

(Ciąg dalszy nastąpi).

Nie czekaj na posła -

lecz zakładaj w swojej wsi Koło STRONNICTWA LUDOWEGO

